

Udělal jsem si takové podtéma, aby mě to víc bavilo. Možná jsem si i sestavil svůj vlastní žebříček, takové top twenty dá se říct. Takže pokud o někom nepíšu, že nálada v kapele je zřejmě pod psa, neznamená to, že bych to tady rád nerozmázl, ale řekněme například, že místa je málo. Radši se zde zmíním o těch, jejichž "aury" se mi zdály ve dnech 5.-7. července 2007 asi nejvíc propojené. Řekl jsem si totiž, že se na Zahradě letos pokusím nejen poslouchat hudbu, ale přitom si všímat i jakéhosi "ducha kapel". Já vím, je to blbý termín, ale zkuste to říct lépe.

Tato metoda má velkou výhodu - mnohdy ani nemusíte sedět v hledišti některé ze scén. První na koho jsem narazil, byl totiž **Pacifik**, a to přímo před festivalovým štábem. "*Všiml sis? Tonda přišel pěšky až z parkoviště*

," upozornila mě Helena a spiklenecky přitom mrkla. Jejich nový kytarista Andělín byl v tu chvíli nejtíšším ze společníků. Na Zámku o pár chvil později hrála

Epy de Mye

a publikum ani nedýchalo. Tam, kde je nyní Pacifik, oni jsou už teď. A tím nemyslím zdaleka jen hudbu nebo posluchačskou přízeň. Občas se za nimi courávám po hraní a bedlivě je pozoruju. Oni si ani moc nepovídají, oni jsou spolu prostě srostlí. A na jejich hudbě je to znát. Pokud můj kolega Dušan Trličík píše, že jejich hlasy spolu velmi dobře ladí, myslím, že je to z poloviny právě touhle "vnitřní souhrou", a diváci to dle mého vycítili (a na druhý den i vhodili lístek do krabice). Takový naprostý klid, který zavládl na Zámku při hraní Epy de Mye, jsem tu posléze zaznamenal už jen jednou jedinkrát.

Bylo to při recitálu dvojice **Nestíháme**. Naprosté ticho během přednesu jejich písní se střídalo s bouřlivými ovacemi, v prostorách scény nebylo k hnutí. Před námi hráli a zpívali dva kluci, sprádající do sebe dva hlasy a dva proudy myšlenek, věčně spolu, věčně on the road. Zajímavé je, že ani oni spolu - alespoň v mé přítomnosti - nikdy bouřlivě nediskutují. Všechno u nich většinou vyplývá z podstaty a spíš než slovy je vidím se většinou domlouvát očima. Stejně jako Epy de Mye ti dva někam směřují, a o svém směřování nemají pochyb.

Velmi podobně na mě působí písničkářka **Jana Vébrová**. Poprvé jsem ji viděl na pražské Parukářce někdy v roce 2004 a měl jsem úplně stejný pocit, jako když jsem kdysi těsně po revoluci narazil na Starém Městě na písničkářku Radůzu. Jana je zvláštní duše, nikde na festivalech jsem ji neviděl hlasitě švitořící v družném hloučku ostatních muzikantů, většinou spíš

Stráníci na letošní Zahradě
foto: Bllemby ©

posedává nebo postává někde stranou, zadumaně pokukuje po svém nejbližším okolí, anebo s kýmsi tiše rozmlouvá. V neděli večer, po jejím povedeném vystoupení na forbíně, jsem ji potkal v aleji nad Amfiteátre, kráčela sama vlahým letním soumrakem tiše směrem k zámku, na zádech malý batoh s osobními věcmi, v ruce futrál s harmonikou. Mlčky jsme se minuli - nikdo jiný tam kromě nás v tu chvíli nebyl - a já se za ní nenápadně otočil. Byl to docela zvláštní pocit. Pokud kolem vás někdy prošel Jarek Nohavica nebo Robert Křesťan, možná víte, co mám na mysli.

Můžete namítnout, co má písničkářka společného s "duchem kapel", ale v tuhle chvíli ani nejde o to, hraje-li svoji hudbu ostatním jeden člověk nebo skupina složená z více muzikantů. Jde mi spíše o jakousi vnitřní sílu interpreta i toho, co prezentuje. Mám-li se ještě na chvíli zdržet u písničkářů, pak byl pro mě o prvním červencovém víkendu takovým úkazem krom Jany Věbové také nesmělý "songrajtr" **Arnošt Frauenberg** ze Žebráku. Arnošt na sobě velmi tvrdě pracuje a výsledky se postupně dostavují. Jeho nové album

Rozednívání

mu ve Zlíně pokřtil mezi jinými i Vlasta Redl, a určitě v tom neměl prsty jen Slávek Janoušek.

A když už jsme u Vlasty - slyšeli jste na Kapličky *Už zase střílejí do lidí*, vystřižnutou bezprostředně po úvodní taškařici? Srdce se mi v tu chvíli zastavilo, a myslím, že nejen mě. Takový začátek recitálu tria

Janoušek - Samson - Redl

nikdo nečekal, a o to byl působivější. Moji o generaci mladší přátelé mi později nechtěli věřit, že je to píseň více než dvacet let stará. A z pódiu Kapličky na nás v tu chvíli opět proudilo něco, co se jen velmi těžko popisuje na řádcích internetového serveru.

Byly to ale zase úplně jiné emoce a jiná sounáležitost, než když se o třináct hodin později na tomtéž místě objevila sympatická partička lidí s čarovným názvem **Divozel**. Stejně jako jejich muzika, jsou tihle "východniari" živelní a bezprostřední; stojíte-li s nimi v zákulisí nebo hledišti některého z festivalů, tak neustále něco brebentí a vyzvídají na vás bezprostřední dojmy z toho či onoho. Na pódiu mi hodně připomínají Jarret z I. poloviny 90. let; v jejich folkrockové muzice je jasný názor, všichni jsou maximálně soustředěni na sdělení, a divákům musí být ihned jasné, že muzikantům na pódiu nejsou lhostejní. Zřejmě asi z tohoto důvodu si už loni odvezl Divozel ze Zahrady trofej nejceněnější, udělovanou právě diváky.

Šantré dostalo ještě rok předtím Krtečka od redakce Folk & Country, ale myslím, že hodnotu trofeje to nijak nesnižuje. O těch třech už se hodně napsalo, a řekl bych, že zvlášť jejich "firemní kultura" je pověstná. Sami muzikanti ze Šantré tyto pověsti rádi přiživují, ale faktem je, že ve skutečnosti je to partička sešikovaná kolem svého hnacího motoru Dušana Vainera, kteroužto podporu by mu mohl závidět i leckterý slavnější kolega na podobném kapelním postu. I letos bylo Šantré v Náměšti hravé a kamarádké, a to jak na scéně Radnice, forbíně Amfiteátru či na trávníku před infocentrem.

Lídrem jiného tria, který Dušanovi určitě závidět nemusí, je Jarda Svoboda. Také zde cítím u Jany Modráčkové a Vaška Pohla zvláštní sounáležitost, která by však, dlužno říct, jistě nefungovala bez Jardy samotného. Projev **Trabandu** je po změnách v obsazení sice komornější, ale přesto jedinečně barevný a především až neskutečně kompaktní. Mállokterí muzikanti spolu nemusí během celého koncertu promluvit jediné slovo, aby přesto vše vycházelo do jediného detailu; a teď nemluvím jen o pátečním vystoupení Trabandu na hlavní scéně, ale také o jejich samostatném koncertu, který jsem měl na jaře možnost shlédnout na pražské Dobešce.

Skupin a dvojic, o kterých by se na tomto místě dalo psát, je pochopitelně daleko víc. Od bohorovnosti **Stráníků**, soudržnosti **Hlubokého nedorozumění**, jednomyslnosti **Hořkého kafe** a pohodovosti kluků a holky ze

Zhasni

až třeba po tiché bláznovství

Panelákových fotrů

. Jistě i vy byste dokázali, pokud jste letos byli alespoň na jednom z dlouhé řady festivalů, přihodit minimálně jedno dvě jména či názvy kapel. A nebo se třeba ještě někde chystáte vyrazit, a vedle poslouchání muziky se pro vlastní zábavu a potěšení soustředíte na to, co jen zdánlivě s muzikou nesouvisí - na muzikantské duše. V tom případě mám pro vás hned jeden malý tip - moc mě totiž mrzí, že mezi tím vším výkvětem jsem nemohl letos na Zahradě slyšet skvělou skupinu P.R.S.T., která mě vlastně na myšlenku o splynutí muzikanstkých duší před časem přivedla. Pepu Malinu se Svatkou Štěpánkovou bych já totiž vydržel na pódiu pozorovat celé hodiny...